

Sygn. akt II CSK 221/07

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku W. W. i G. W.

przy uczestnictwie H. G. i T. G.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 grudnia 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna, którą wniósł zawodowy pełnomocnik, pomijając okoliczność, że oparta została między innymi na niedopuszczalnym zarzucie (art. 398³ § 3 k.p.c.) dotyczącym oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), nie spełnia istotnego wymagania procesowego, przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Brak w niej bowiem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wprawdzie autor skargi kasacyjnej zawarł w jej treści stwierdzenie, że: „wnoszę o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania w celu sanacji błędnych orzeczeń rozstrzygających o prawie własności uczestników, użytkowanych przez nich częściach budynku i możliwości zasiedzenia” to jednak jest to tylko pozór wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Warunek zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie jest spełniony tylko wówczas, gdy skarżący wskaże na występowanie w sprawie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, a zatem określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Niezamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku wypełnionego wskazaną treścią oraz brak jego uzasadnienia stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, i w związku z tym podlega odrzuceniu *a limine* jako niedopuszczalna. Stanowisko takie prezentowane zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego - w odniesieniu do istotnego elementu kasacji, jakim był wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania – zachowało aktualność na gruncie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej. Spełnienie obowiązku wynikającego z art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może polegać na odwołaniu się przez skarżącego do niekorzystnego w skutkach dla strony skarżącej rozstrzygnięcia zawartego w kwestionowanym orzeczeniu i żądaniu jego „sanowania”.

Stwierdzając zatem niedopuszczalność skargi kasacyjnej należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).